

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 23ης Οκτωβρίου 1986 *

Στην υπόθεση 142/85,

Hartmut Schwiering, έκτακτος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κάτοικος Konz (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενος από το δικηγόρο Dieter Rogalla, Gildestraße 9, D-4418 Nordwalde, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από το γραμματέα του Jean-Aimé Stoll και τον Michael Becker, υπάλληλο διοικήσεως, 29, rue Aldringen, Λουξεμβούργο, επικουρούμενους από τη δικηγόρο Βρυξελλών Lucette Defalque, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jean-Aimé Stoll, γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 29, rue Aldringen,

καθού,

και

Calvin Williams, υπαλλήλου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εκπροσωπούμενου από το δικηγόρο Λουξεμβούργου Victor Biel,

παρεμβαίνοντας, που έχει ως αντικείμενο, κυρίως, την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματά του τα σχετικά με την υπηρεσιακή του κατάσταση μετά την ακύρωση του διορισμού του και, επικουρικώς, την ακύρωση του διαγωνισμού CC/A/17/82 και τη χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος ή αποζημίωσης,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon

γραμματέας: K. Riechenberg, ασκών καθήκοντα διοικητικού υπαλλήλου

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 28ης Μαΐου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουλίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Μαΐου 1985, ο Hartmut Schwiering, έκτακτος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί, ως κύριο αίτημα, την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου αρνείται να ικανοποιήσει τα αιτήματά του τα σχετικά με την υπηρεσιακή του κατάσταση μετά την ακύρωση του διορισμού του και, επικουρικώς, την ακύρωση του διαγωνισμού CC/A/17/82 και τη χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος ή αποζημίωσης.
- 2 Ο Schwiering υπηρετεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο από την 1η Δεκεμβρίου 1977. Αρχικά ασκούσε καθήκοντα συμβούλου στο γραφείο του γερμανού μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου κυρίου Leicht, με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου βαθμού A 4. Περί το τέλος του έτους 1982 έλαβε επιτυχώς μέρος στις εξετάσεις του εσωτερικού διαγωνισμού CC/A/17/82, που έγινε για την πλήρωση θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως σταδιοδρομίας A 5-A 4. Διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος με το βαθμό A 5 από την 1η Απρι-

λίου 1983 με απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Μαρτίου 1983. Κατά την ημερομηνία αυτή αποχώρησε, συνεπώς, από το ιδιαίτερο γραφείο όπου υπηρετούσε και ανέλαβε καθήκοντα στη γενική διοίκηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Την 1η Ιανουαρίου 1984 διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στη θέση αυτή.

- 3 Με απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1984 (Calvin Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 257/83, Συλλογή σ. 3547), το Δικαστήριο ακύρωσε το διορισμό του Schwiering, με την αιτιολογία ότι κακώς του είχε επιτραπεί να μετάσχει στις εξετάσεις του εσωτερικού διαγωνισμού βάσει του οποίου διορίστηκε. Πράγματι, ο ενδιαφερόμενος δεν διέθετε ούτε αναγνωρισμένο πανεπιστημιακό δίπλωμα ούτε την επαγγελματική πείρα που απαιτούσε εναλλακτικά η προκήρυξη του διαγωνισμού. Στην απόφαση τονίζεται ότι λόγω της ακυρώσεώς της η απόφαση διορισμού του Williams πρέπει να θεωρηθεί ως ουδέποτε εκδοθείσα.
- 4 Για την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, το Ελεγκτικό Συνέδριο έλαβε δύο μέτρα. Πρώτον, με απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1984 ο Williams, ο οποίος είχε καταταγεί δεύτερος στον πίνακα επιτυχόντων του εσωτερικού διαγωνισμού, διορίστηκε στην επί-μαχη θέση κυρίου διοικητικού υπαλλήλου. Δεύτερον, το Ελεγκτικό Συνέδριο απηύθυνε στον Schwiering δύο έγγραφα με ημερομηνία 24 Οκτωβρίου 1984, με τα οποία τον ενημέρωνε ότι ο διορισμός του είχε ακυρωθεί από τις 16 Οκτωβρίου 1984 και του πρότεινε θέση εκτάκτου υπαλλήλου με το βαθμό Α 7/3. Ο Schwiering αποδέχτηκε, στις 25 Οκτωβρίου 1984, την προσφορά αυτή της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου « με τη ρητή επιφύλαξη ότι θα μπορέσει, ενδεχομένως, να ανανεωθεί... ». Έκτοτε η σύμβαση αυτή ανανεώνεται συνεχώς.
- 5 Στις 19 Δεκεμβρίου 1984, ο δικηγόρος του Schwiering πρότεινε στο Ελεγκτικό Συνέδριο « ένα συμβιβαστικό σχέδιο », το οποίο κατ' ουσία είχε ως εξής: καταρχάς, μεταξύ 1ης Απριλίου 1983 και μιας ημερομηνίας που θα συμφωνούνταν αργότερα, η διοικητική θέση του Schwiering, όπως είχε διαμορφωθεί λόγω της αποφάσεως του Δικαστηρίου, θα ρυθμιζόταν από την παλαιά του σύμβαση του εκτάκτου υπαλλήλου που είχε συναφθεί, για το βαθμό Α 4, στις 15 Δεκεμβρίου 1977, η οποία θα εφαρμοζόταν και πάλι· κατά δεύτερο λόγο, κατά την ημερομηνία που θα συμφωνούνταν, η σύμβαση αυτή εκτάκτου υπαλλήλου θα αντικαθίστατο από σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου διορισμένου σε μόνιμη θέση βαθμού Α 5, ή ενδεχομένως της σταδιοδρομίας Α 6/Α 7, με καταβολή όμως αντισταθμιστικού επιδόματος· τέλος, το Ελεγκτικό Συνέδριο θα παρείχε στον Schwiering τη δυνατότητα να συμμετάσχει σε εσωτερικό διαγωνισμό που θα οργανωνόταν για την οριστική πλήρωση της θέσεως που θα κατείχε και η οποία θα έπρεπε να ανταποκρίνεται στα προσόντα του.

- 6 Στις 16 Ιανουαρίου 1985, ο Schwiering ζήτησε από την ΑΔΑ να θεωρήσει το προαναφερθέν έγγραφο του δικηγόρου του ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Με έγγραφο της 15ης Φεβρουαρίου 1985, απευθυνόμενος στον προσφεύγοντα, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αφού δήλωνε ότι « είχε λάβει υπόψη του » το ότι το έγγραφο της 19ης Δεκεμβρίου 1984 έπρεπε να θεωρηθεί ως διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, απέρριψε τα διάφορα αιτήματα που περιέχονταν σ' αυτό που ο ίδιος χαρακτήριζε « διοικητική ένσταση » του προσφεύγοντος. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως στρέφονται τα κύρια αιτήματα της προσφυγής.
- 7 Με Διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1985, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) επέτρεψε στον Williams να παρέμβει μόνο κατά το μέτρο που η παρέμβαση αυτή αφορά την υποστήριξη των αιτημάτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την απόρριψη των επικουρικών αιτημάτων της προσφυγής.

Επί του κυρίου αιτήματος που αφορά τη διατήρηση του προσφεύγοντος στη σταδιοδρομία στην οποία βρισκόταν πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1984

Επί του παραδεκτού

- 8 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει, κατά κύριο λόγο, ότι στην πραγματικότητα ουδέποτε υπήρξε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένης, αφενός, μεν της ίδιας της διατυπώσεως του εγγράφου του δικηγόρου του προσφεύγοντος, ο οποίος πρότεινε « συμβιβαστικό σχέδιο » και δεν αμφισβητούσε καμία συγκεκριμένη απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, και, αφετέρου, του ασαφούς χαρακτήρα του εγγράφου αυτού, τη σημασία του οποίου δεν μπόρεσε να μεταβάλει το έγγραφο του προσφεύγοντος της 16ης Ιανουαρίου 1985. Εξάλλου, η απάντηση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1985 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απορριπτική απόφαση της διοικητικής ενστάσεως και δεν αποτελεί στην πράξη παρά « απλό ενημερωτικό σημείωμα ». Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, τα εν λόγω αιτήματα είναι απαράδεκτα.
- 9 Το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυρίζεται, επικουρικός, ότι ακόμα και αν θεωρηθεί ότι πρόκειται για διοικητική ένσταση, προσφυγή θα μπορούσε να ασκηθεί μόνο για τις αιτίσεις που διατυπώνονται σ' αυτή. Συνεπώς, τα αιτήματα που αναλύθηκαν πιο πάνω πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα, καθόσον οι ισχυρισμοί που προβάλλονται προς στήριξή τους δεν είχαν εκτεθεί στην εν λόγω διοικητική ένσταση.

- 10 Πρέπει, καταρχάς, να τονιστεί ότι, όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων, το έγγραφο του δικηγόρου του, της 19ης Δεκεμβρίου 1984, αποτελούσε πράγματι διοικητική ένσταση, εφόσον στο έγγραφο αυτό περιεχόταν καταγγελία του προσφεύγοντος για παραβίαση των δικαιωμάτων του και εφόσον με το έγγραφό του της 16ης Ιανουαρίου 1985 διευκρίνισε επακριβώς, εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως, τη σημασία του εγγράφου αυτού. Εξάλλου, ο ίδιος ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου αποδέχτηκε σαφώς το χαρακτηρισμό του εγγράφου αυτού ως διοικητικής ενστάσεως και έλαβε ρητή απόφαση για την απόρριψη της διοικητικής ενστάσεως. Πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί η πρώτη ένσταση απαραδέκτου του Ελεγκτικού Συνεδρίου.
- 11 Πρέπει επίσης να υπογραμμιστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, σκοπός του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι να επιτρέψει και να διευκολύνει τη συμβιβαστική ρύθμιση των διαφορών που ανακύπτουν μεταξύ υπαλλήλων και διοικήσεως. Για να εκπληρωθεί ο σκοπός αυτός, η διοίκηση πρέπει να γνωρίζει με επαρκή ακρίβεια τις αιτιάσεις ή τα αιτήματα του ενδιαφερομένου. Αντιθέτως, σκοπός της διατάξεως αυτής δεν είναι να προδικάσει κατά τρόπο άκαμπτο και οριστικό την πορεία της ενδεχόμενης διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, εφόσον η προσφυγή δεν τροποποιεί ούτε την αιτία ούτε το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως. Επομένως, ο μόνιμος ή μη μόνιμος υπάλληλος αρκεί να προβάλει ενώπιον του Δικαστηρίου, αφενός, μεν αιτήματα που έχουν το ίδιο αντικείμενο με εκείνα που διατύπωσε στη διοικητική του ένσταση και, αφετέρου, αιτιάσεις που να στηρίζονται στην ίδια αιτία με εκείνη που επικαλέστηκε στη διοικητική του ένσταση (απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, Rihoux και λοιποί κατά Επιτροπής, 52/85, Συλλογή 1986, σ. 1555).
- 12 Στην παρούσα υπόθεση, από μία συγκριτική εξέταση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος και των αιτημάτων που προέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το κύριο αίτημα της προσφυγής, η ακύρωση δηλαδή της αρνήσεως αναθεωρήσεως της υπηρεσιακής καταστάσεως του προσφεύγοντος, στηρίζεται στην ίδια αιτία όπως και τα αιτήματα που διατύπωσε στη διοικητική ένσταση και είναι, συνεπώς, παραδεκτό.

Επί της ουσίας

- 13 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα μέτρα που ελήφθησαν για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να θίγουν την υπηρεσιακή του κατάσταση. Επικαλείται, σχετικώς, τη λογική που διέπει τα νομικά, τις αρχές της ασφάλειας του δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, την αρχή των « κεκτημένων δικαιωμάτων και οικονομικών απολαβών », την εκπλήρωση της υποχρεώσεως αρωγής στην περίπτωση υπαλλήλου που δεν φέρει καμία ευθύνη για τις παραλείψεις της διοικήσεως ενός οργάνου κατά τη διοργάνωση διαγωνισμού, την ακολουθούμενη από τα άλλα όργανα πρακτική και, τέλος, την κατάσταση που επικρατεί στις έννομες τάξεις πολλών κρατών μελών.

- 14 Ο προσφεύγων προτείνει η υπηρεσιακή του κατάσταση να παραμείνει η ίδια με τη βοήθεια μιας από τις εξής τρεις μεθόδους:
- την αναβίωση της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου (A 4), η οποία δεν καταγγέλθηκε ρητώς και η οποία θα έπρεπε να ισχύσει και πάλι αυτομάτως μετά την απόφαση του Δικαστηρίου,
  - τη συνέχιση της σταδιοδρομίας του ως μόνιμου υπαλλήλου,
  - τη σύναψη νέας συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου για μόνιμη θέση κατώτερου βαθμού, με παράλληλη χορήγηση αντισταθμιστικού επιδόματος που να του διασφαλίζει αποδοχές ίσες με τις αποδοχές που είχε πριν από την απόφαση του Δικαστηρίου και, τέλος, τη δυνατότητα συμμετοχής σε εσωτερικό διαγωνισμό που θα του επιτρέψει να καταλάβει οριστικώς θέση αντίστοιχη με τα προσόντα του.
- 15 Πρέπει να τονιστεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορούσε να αποδεχτεί καμία από τις προτάσεις αυτές χωρίς να παραβιάσει τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως:
- καταρχάς, η αναβίωση της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου (A 4) που είχε συναφθεί με τον προσφεύγοντα πριν από τον ακυρωθέντα διορισμό του ήταν, εν πάση περιπτώσει, αδύνατη, εφόσον το μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στο ιδιαίτερο γραφείο του οποίου υπηρετούσε ως σύμβουλος ο Schwiering, είχε παύσει να ασκεί τα καθήκοντά του·
  - εξάλλου, η συνέχιση της σταδιοδρομίας του Schwiering ως μόνιμου υπαλλήλου στη θέση στην οποία είχε διοριστεί μετά το διαγωνισμό CC/A/17/82 αποκλειόταν, αφού θα ήταν ευθέως αντίθετη προς την ισχύ του δεδικασμένου που έχει η προαναφερθείσα ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου·
  - τέλος, καμία διάταξη του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν επέτρεπε στο Ελεγκτικό Συνέδριο να χορηγήσει « αντισταθμιστικό επίδομα » στον προσφεύγοντα. Εξάλλου, σύμφωνα με πάγια νομολογία « ο διαγωνισμός που διοργανώνεται από την ΑΔΑ με μοναδικό σκοπό την εξάλειψη των ανωμαλιών της υπηρεσιακής καταστάσεως ορισμένου υπαλλήλου και το διορισμό του υπαλλήλου αυτού σε θέση που έχει κηρυχτεί κενή αντιβαίνει στους σκοπούς κάθε διαδικασίας πρόσληψης και αποτελεί, για το λόγο αυτό, κατάχρηση εξουσίας » (απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1976, Giuffrida κατά Συμβουλίου, 105/75, Slg. σ. 1395).

- 16 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές πρέπει να θεωρηθεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο αντιμετώπισε δεόντως, σεβόμενο τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως και τις εσωτερικές του οδηγίες, την ειδική κατάσταση του προσφεύγοντος. Συνεπώς, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να κατηγορηθεί για παραβίαση των αρχών της ασφάλειας του δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ούτε για παραβίαση της υποχρεώσεως αρωγής. Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί το κύριο αίτημα της προσφυγής.

Επί του επικουρικού αιτήματος με το οποίο ζητείται η χορήγηση αποζημιώσεως

- 17 Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι δεν φέρει καμία ευθύνη για τις ανωμαλίες που διαπίστωσε το Δικαστήριο και επιμένει στην οικονομική ζημία και στην « ηθική βλάβη » που υπέστη. Διατυπώνει, κατά συνέπεια, αίτημα αναγνώρισεως της ευθύνης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επιφυλασσόμενος να υπολογίσει κατόπιν τη ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη.
- 18 Το Ελεγκτικό Συνέδριο θεωρεί ότι τα αιτήματα αυτά είναι απαράδεκτα, επειδή διατυπώθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου και ότι είναι αβάσιμα, εφόσον δεν μπορεί να του καταλογιστεί πταίσμα ούτε σε ό,τι αφορά τις διαδικασίες του διαγωνισμού CC/A/17/82 ούτε ως προς τις αποφάσεις που έλαβε μετά το διαγωνισμό αυτό.
- 19 Το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, πριν απαντήσει στα αιτήματα αυτά, να διευκρινίσει το περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έναντι αποφάσεως εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού που βαρύνεται με πλημμέλειες. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, που στηρίζεται στο σεβασμό της ανεξαρτησίας των εξεταστικών επιτροπών, το ενδιαφερόμενο όργανο δεν διαθέτει την εξουσία να ακυρώσει ή να τροποποιήσει μια τέτοια απόφαση (14 Ιουνίου 1972, Margato κατά Επιτροπής, 44/71, Rec. σ. 427· απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1981, Authié κατά Επιτροπής, 34/80, Συλλογή σ. 665· απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, Detti κατά Δικαστηρίου, 144/82, Συλλογή σσ. 2346 και 2421). Ωστόσο, κατά την άσκηση των δικών της αρμοδιοτήτων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υποχρεούται να λαμβάνει αποφάσεις καθ' όλα νομότυπες. Δεν μπορεί, συνεπώς, να δεσμεύεται από αποφάσεις εξεταστικής επιτροπής ο παράνομος χαρακτήρας των οποίων θα μπορούσε, κατά προέκταση, να επηρεάσει τη νομιμότητα των δικών της αποφάσεων.
- 20 Για το λόγο αυτό, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υποχρεούται να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής, ιδίως σε ό,τι αφορά τις προϋποθέσεις συμμετοχής στο διαγωνισμό. Στην περίπτωση που η εξεταστική επιτροπή,

όπως στην παρούσα υπόθεση, κακώς επέτρεψε σ' έναν υποψήφιο να μετάσχει στο διαγωνισμό και τον περιέλαβε στον πίνακα επιτυχόντων, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή πρέπει να αρνηθεί το διορισμό του υποψηφίου αυτού, με αιτιολογημένη απόφαση που να παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να κρίνει το βάσιμό της, εφόσον η απόφαση αυτή προσβληθεί.

- 21 Στην παρούσα υπόθεση το Ελεγκτικό Συνέδριο υπέπεσε σε πταίσμα, διότι δεν επισήμανε την πλάνη της εξεταστικής επιτροπής και προέβη στο διορισμό ενός υποψηφίου ο οποίος δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις συμμετοχής που έθετε η προκήρυξη του διαγωνισμού.
- 22 Πρέπει, ωστόσο, να αναφερθεί ότι εν πάση περιπτώσει το πταίσμα αυτό, υπό τις περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως, δεν μπορούσε να προκαλέσει βλάβη στον προσφεύγοντα. Πράγματι, δεν οφείλεται σ' αυτό η απώλεια εκ μέρους του προσφεύγοντος της ιδιότητάς του του μονίμου υπαλλήλου: όπως προαναφέρθηκε, δεν έπρεπε να του επιτραπεί η συμμετοχή στο διαγωνισμό και ούτως ή άλλως δεν έπρεπε να διοριστεί μόνιμος υπάλληλος στη σταδιοδρομία A 5/A 4.
- 23 Το πταίσμα αυτό δεν προκάλεσε, εξάλλου, στον προσφεύγοντα ζημία για την οποία να πρέπει να καταβληθεί αποζημίωση και η οποία να προέκυψε από το ότι έπαυσε να ισχύει η παλαιά σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου A 4. Πράγματι, η σύμβαση αυτή θα έληγε κανονικά στις 17 Οκτωβρίου 1983, κατά τη λήξη της θητείας του κυρίου Leicht. Καίτοι ο ενδιαφερόμενος απώλεσε τα οφέλη της συμβάσεως αυτής νωρίτερα, από την 1η Απριλίου 1983, λόγω του παράνομου διορισμού του ως μονίμου υπαλλήλου με το βαθμό A 5, πρέπει να αναφερθεί ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο εξακολούθησε να του καταβάλει τις αποδοχές που αντιστοιχούν στον τελευταίο αυτό βαθμό μέχρι τις 16 Οκτωβρίου 1984 και ότι αυτό αντισταθμίζει κατά μέγα μέρος την απώλεια του βαθμού A 4 μεταξύ 1ης Απριλίου και 17ης Οκτωβρίου 1983. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές και χωρίς να απαιτείται απόφαση επί του παραδεκτού, πρέπει να απορριφθεί και το επικουρικό αυτό αίτημα της προσφυγής.

Επί του επικουρικού αιτήματος με το οποίο ζητείται η ακύρωση του διαγωνισμού CC/A/17/82

- 24 Το επικουρικό αυτό αίτημα προβλήθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου και στηρίζεται σε νομικό λόγο άσχετο με τους ισχυρισμούς που είχαν διατυπωθεί στη διοικητική ένσταση. Συνεπώς, το αίτημα αυτό είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτο.
- 25 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 26 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε προκλήθηκαν από τον προσφεύγοντα χωρίς εύλογη αιτία και ότι, κατά συνέπεια, ο τελευταίος πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων, χωρίς να εφαρμοστούν οι διατάξεις του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.
- 27 Ο προσφεύγων θεωρεί, αντιθέτως, ότι λαμβανομένου υπόψη του καθήκοντος αρωγής, της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και του γεγονότος ότι το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο προκάλεσε την άσκηση της προσφυγής, το Ελεγκτικό Συνέδριο πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων.
- 28 Ο παρεμβαίνων ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των εξόδων.
- 29 Κατ' εφαρμογή των άρθρων 69, παράγραφοι 2 και 3, και 70 του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο κρίνει ότι υπό τις περιστάσεις της παρούσης υποθέσεως είναι δίκαιο κάθε διάδικος να φέρει τα έξοδά του και να καταδικαστεί ο προσφεύγων, ο οποίος ηττήθηκε, στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο παρεμβαίνων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Ο προσφεύγων φέρει τα έξοδα του παρεμβαίνοντος.

Galmot

Everling

Moitinho de Almeida

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Οκτωβρίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot